Ч. 144. Четвер 15 (2) липня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Урядова Wiener Ztg. про замкнене ради державної. — До ситуациї. — Ворохобня в Персиї.

Урядова Wiener Ztg. так пише про замкнене ради державної:

„На основі Найвисшого уповновласненя замкнено XIX сесию державної ради в наслідок однодушної ухвали ради міністрів. Лише з неохотою і по довгім ваганю рішило ся правительство на сей крок, але став ся він в тій хвили необходимим, коли також послідна проба, піднята одною з парляментарних ґруп, щоби дорогою переговорів спровадити спосібність палати до праці, так як попередні заходи в тім напрямі остали без успіху. Вина сего висліду лежить виключно по стороні тих сторонництв, які без потреби загатили дневний порядок великою скількостию наглих внесень, мимо того, що на дневнім порядку були справи по правді народні і потрібні для добра загалу. Всї ті предложеня були вислідом стараня о добро загалу, а було неможливим уважати їх потребами правительства.

Мали бути забезпечені житєві потреби торговельних помічників, сіти льокальних зелїзниць всїх країв мали бути розвинені видатним способом, а нафтовий промисл мав одержати успішну материяльну поміч, чим спинено би грозячу підвижку цїни нафти. Всьо то унеможливлено. Унеможливлено також палагоджене прелїмінаря мелїорацийного фонду, як також наради над розпорядженями в цїли усуненя дорожнї хлїба. Передовсїм однак мали бути упорядковані наші торговельні відносини з балканьскими краями.

Скоре і гладке парляментарне полагоджене тих незвичайно важних справ було конечне вже з огляду на внїшну полїтику. В дійстности було то домаганем монархії а заразом правдивим питанем хлїба для широких кругів населеня. Однак обструкцийні сторонництва зовсїм не увзглядпили того всього, відобрали власним побратимам нагоду до працї і зарібку. Поодинокі славяньскі полїтики уживали найкрайнїйших способів борби, щоби знївечити заключене торговельно-полїтичних відносин з нашими сусїдними славяньскими краями, а тим самим також їх економічний розвиток. Таке поступоване є дїймаючою шкодою для народів і держави, нараженем народного представництва, яке через те не є в можности сповнити найповажнїйших задач і обовязків. Мимо того не залишило правительство нїчого, що могло би запобічи уменшеню поваги парляменту і шкодам населеня. Однак всї ті заходи розбили ся о сильний опір обструкцийних ґруп, які домагали ся за сповнене своїх природних обовязків особливших користий, а вкінци виступили в диктаторский спосіб з домаганями, щоби дійстність уложити в сей спосіб, аби всї инші конституцийні чинники піддати волї парляментарної меншости. Справа повновласного закона щораз більше оставала позаду, а висунено наперед полїтичні домаганя, яких сповнене було би викликало велике замішане. Того всего не могло правительство, анї не вільно єму було допустити і так нїчого иншого не полишало ся, як рішити ся на крок, який найбільше надавав ся до положеня кінця неможливим відносинам в парляменті. Відвічальність спадає виключно на справників, які заподіяли своїм поступованем велику шкоду парляментови і населеню.“

Slavische Korresp. доносить, що зі сторони польскої порушено гадку предложеня правительству, аби скликало сесию ради державної на чотирнацятьдневну сесию вже з початком вересня. Сесия була би присьвячена виборови і уконституованю комісий, які в той спосіб могли би працювати в часї сесиї делеґацийної.

Narodni Listy доносять з Відня, що рада міністрів, котра відбула ся при кінци минувшого тиждня, видала диспозициї на лїто; слї-

---

24)

Образки з подорожи по Америцї.

Після Т. Келїнґа, дра Лямпрехта, Урбана і др. зладив К. Вербенко.

(Дальше).

6.

Go west, young man! — Чим Америка для Европейця, а Европа для Американця. — В дорозї до водоспадів Найеґре. — Місточко Найеґре-Фольс. — Водоспад Найеґре, єго велич, краса і сила та єго значінє. — Найеґре в зимі.

Америко! — дивний краю! Минув вже неодин місяць, відколи мене корабель привіз до твого побережа. Я навик вже до неодного неувиклого, неодно дивне стало ся щоденним, неодно укрите стало ся явним для мене, а всетаки не можу забути тих слів, які в день мого приїзду висказав до мене один старий житель Ню Йорка, котрий чотири рази перейшов край від моря до моря: „Не висказуйте свого суду про Америку, доки ви не вийшли поза єї східні сторони. Не збільшайте числа тих европейских подорожних, котрі за шість неділь оглянули Ню-Йорк, водоспади Найеґре, Ст. Люіс і Вашінґтон, а відтак написали про Америку книжку, обнимаючу шістьсот сторін. Go west, young man!“ (Ґо вест, йонґ мен! — ідіть на захід, молодий чоловіче!) — Тому то менї завсїгди здавало ся, що я все ще на самім краю чогось великого, менї незнаного і тому мене щось перло іти дальше на захід та старати ся пізнати то, чого я доси не знав і не видів. Отже зібравши в червни своє манатє, постановив я вибрати ся з Ню-Йорку в дальшу дорогу по Сполученых Державах.

Перед тим однак пішов я ще раз на побереже Атлянтийского океана, щоби попращати ся з єго водами, котрі несуть звістку з рідного краю. Сонце клонило ся вже до заходу і красило заєдно ворушливі филї червоним блеском перлови́ни. Грядки з цьвітами на побережу сьвітили ся такими чистими красками, які може викликати лиш морский воздух, а здалека віяло до побережа осьвіжаючо холодним леготом. Якийсь величезний пароплав, з котрого коминів бухало хмарами диму, запливав до ню-йоркскої пристанї. Він приплив був з Европи, тої части сьвіта, котру я уважав давнїйше за осередок того всего, що діє ся на сьвітї.

Але перенесіть лиш чоловіка з одної сторони сего „великого ставу“ на другу, а в єго очах змінить ся зараз цїлий образ сьвіта. Чим Америка для Европейця? Сусїдною державою по тамтім боцї моря, до котрої можна скорими кораблями заплисти скорше як за тиждень, сполученою не спочиваючими нїколи каблями до безпосередної спільности з єї економічним, господарским, полїтичним, ба й товариским житєм. Далекий сусїд, то правда, але все-таки такий самий з европейскою кровю в своїх жилах, з европейскими поглядами, звичаями і обичаями. Иноді трохи нарваний, часами трохи норовистий, але завсїгди пильний і підприємчивий а нерідко й невигідний конкурент промисловий. Але загалом взявши: тїло з нашого тїла, кість з нашої кости.

Але чим же Европа для Американця? Насамперед ніякий сусїд, бо Америка не знає ніяких сусїдів. Свобідна як Анґлїя лежить она в мори, володітелька сама для себе. На своїх величезних просторах жиє она своїм власним житєм; все, що діє ся в инших краях, діє ся для Америки „десь далеко“, поза єї безпосереднім кругом гадок і інтересів. Тому она мало знає Европу, свій історично матерний край а по купецки свого найлїпшого закупника та не робить богато ріжницї межи єї краями, з котрих лиш дуже маленько таких, що трохи більші як Тексас або Пенсильванія. В своїм найглубшім переконаню уважає она нас за таких, що остали ся далеко по заду: у нас володїтелями все ще по найбільшій части цїсарі та королї, ми хоч мало що не дїди, а двигаємо тягар важкого узброєня войскового а нашим людем так гірко жити, що они все ще що дня тисячами приїздять до Америки, щоби шукати добра і свободи в новім сьвітї. Чи ж дивота, що Американець не відчуває в собі сусїдскої рівности супротив Европи, що споглядає на старий сьвіт з переконанєм безконечної висшости свого краю, як неодин дорастаючий син на

дуюча рада збере ся аж 18 серпня. Більша часть членів кабінету виїздить сими днями з Відня на літний випочинок:

Перед співробітником N. fr. Presse висказав голова руского клюбу пос. Юліян Романчук такий свій погляд про теперішну парляментарну ситуацию:

Що парлямент замкнено перед часом, треба жалувати о стілько, що через те проволікає ся заспокоєнє інтересів населеня. Сего можна би було уникнути, коли би не було стратило ся непотрібно часу на занадто повільну парляментарну працю в зимі і на весні та коли би правительство занадто скорим полагодженєм буджету не було почуло ся занадто певним та не поводило ся занадто пасивно. На мою думку той кінець сьвідчить також, що не можливо правити лише з Німцями і Поляками против Чехів, Русинів і південних Славян та про те, що треба конечно ужити основних і успішних способів, щоби привернути нормальні політичні відносини в парляменті і державі.

Про події в Персиї доносять з Тегерану: Передвчера о годині 5 рано вмашерували ворохобники трема брамами до міста. Тепер веде ся завзята борба на улицях. Перскі козаки обсадили головну площу. Кождої хвилї дожидають, що шах утікне до одного з посольств. — Пізнїйша телеґрама доносить, що столиця єсть вже цїлковито в руках ворохобників. Духовеньство, що доси держало ся на боцї, прилучило ся до ворохобників, викляло шаха і проголосило против него сьвяту війну. Вояки шаха починають переходити на сторону ворохобників. Европейскої дїльницї стережуть, аби чужим підданим не грозила нїяка небезпечність. Населенє стоїть за ворохобниками і підпирає їх в борбі з войском шаха. — З Петербурга доносять, що росийскі войска поспішним походом наближають ся до Тегерану.

Новинки.

Львів, дня 14 го липня 1909

— Іменованя. Міністерство торговлї іменувало рахункового практиканта Фр. Гексля рахунковим асистентом в дирекциї почт і телеґрафів у Львові.

— Дрібні вісти. Страйк каменярів, треваючий довший час у Львові, закінчив ся угодою між робітниками а роботодавцями. — В копальни Мотівка в доньскій области настав вибух ґазів в хвили, коли значне число ґірників було в закопах. Доси добуто 17 трупів і 2 тяжко, а 8 легко ранених. — В Кошилівцях залїщицкого повіта застрілив ся командант місцевої жандармскої станицї Голич. — Вчера помер нагло у Відни барон Оскар Ротшільд, син барона Альберта.

— В Голоску великім під Львовом отворено оногди першу в Галичинї лїтну лїчницю для хорих на сухоти. На отвореню явили ся крім видїлу тов. „Борба з грузловкою“, яке подбало о сю лїчницю, ще многі гостї і представителї лїкарских товариств. Посьвяченя лїчницї, яка складає ся з двох деревляних бараків, довершив Впреосьв. Теодорович. Удержанє в лїчници є для бідних хорих дарове.

† Померли: Евгенїя з Телиховских Терлецка, дня 7 с. м., в 34-ім роцї житя в Кальтенляйтлебен; — ґр. Альберт Цетнер, властитель Підкаменя, в пов. брідскім і Рожджалова, в пов. сокальскім, вчера т. є. 13 с. м. в 74 ім роцї житя.

— Інструкторский курс для відпоручників пожарних „Соколів“ та „Січий“ Поділя переведено старанєм „Сокола“ в Тернополи в днях 9—11 с. м. Науку першої санїтарної помочи в наглих випадках занедужаня удїлював др. Вігошиньский а теориї і практики пожарництва учив п. Альфред Будзиновский зі Львова. Всї потрібні до науки прилади удїлила громада Тернопіль безплатно. При пописї переведенім перед головою тернопільского „Сокола“ дром Чикалюком, начальником міскої, пожарної сторожи п. Шатилїньском та більшим гуртком зібраної публики виказали наші пожарники-селяни значну вручність в володїню великою та малою сикавкою, в уставлюваню вільно стоячих драбин та входженю на горіючі дахи. По пописї зібрали ся всї участники курсу і богато міщан в сали „Міщаньского Брацтва“, де закінчено курс пращальними промовами інструкторів.

— П. Фіз. Лопатиньска, б. артистка рускої театру, а відтак довголїтна сьпівачка львівскої, польскої опери, перейшла на нїмецку сцену і буде співати в слїдуючім роцї в Чернівцях, в Королївци (Königsberg) над Балтийским морем і в Бруншвіку, в опернім товаристві, остаючім під управою дир. Кляйна.

— Вижниця погоріла. В недїлю 11 с. м. о 8 год. вечером вибух у Вижници на т. зв. „Badgasse“ великий огонь, котрий до двох годин дійшов до величезних розмірів. О 11 годинї вечером обхопив огонь вже цїлі дві улицї. Згоріло поверх 80 хат, виключно жидівских; майже всї хати були деревляні; шкода розмірно невелика, бо всї будинки були в дуже лихім станї. З людий не згорів нїхто. На ратунок поспішила також пожарна сторожа з Кут.

— 10 днїв під землею. Перед 14 днями пала ся земля в тунелю коло Ст. Ґаллен і засипала кількох робітників. Почала ся зараз ратункова робота, але ішла дуже пиняво, так що аж оногди по 10 і пів днях докопано ся до місця, де наступила катастрофа. Найдено ще 1 живого робітника. Найшли его стоячого між дошками, що держали его як в клїщах через цїлих 10 днїв. Був притомний, підчас послїдних моментів роботи плакав безперестанно. Як его видобули і принесли до хати, то попав в твердий сон. Єсть надїя, що удасть ся его утримати при житю.

— Найбільші морскі маневри. В послїдних днях відбули ся великі маневри з'єдиненої анґлїйскої фльоти. В маневрах взяло участь 380 кораблїв. Ґенерал Єрам мав задачу перевести білу фльоту, яка представляла неприятеля, з Німецкого моря коло Довру на канал Ляманш і дальше на Атлянтийский океан, де коло Ірляндиї мала получити ся з синьою фльотою. Була то дуже тяжка задача, бо дорога коло Довру широка всего на 40 клм. і була густо обсаджена червоною фльотою, яка грала ролю анґлїйскої фльоти оборонної. Ґен. Єрам мав щастє, що полудневу часть Німецкого моря і канал Ляманш застелила непроглядна, густа мрака. Закрита мракою біла фльота тихцем в двох рядах переплила коло Довер. Коли мрака розступила ся, біла фльота побачила між собою кілька кружляків з червоної фльоти, висланих на звідини, які очевидно забрано сейчас в полон. Дальша задача білої фльоти була така, щоби решту червоних кружляків недопустити до порозуміня телеґрафом без дрота з адміралом червоної фльоти та щоби они не могли донести ему про рухи білої фльоти. В тій цїли пущено в рух всї батериї бездротного телеґрафу на білій фльотї щоби помішати телеґрами висилані з червоної фльоти. Рівночасно ґен. Єрам вислав кілька кружляків на бік, щоби змилити чуйність неприятеля. Ті кораблї заполонила червона фльота, але з рештою ґен. Єрам поплив до берегів Ірляндиї, де злучив ся з синьою фльотою. Адмірал зєдиненої фльоти Курзон Гове, розпочав тодї зачіпну акцию з червоною фльотою. Рухи военних кораблїв, потрясаючий гремiт армат давали чудну панораму грізної війни. Котра сторона порідить, рішать ґенеральні судиї.

маленькі розміри своєї рідної хати? Нехай же нам не здає ся, що то лиш океан розділяє тих самих людий! Нї, єсть десь посеред того океана тота границя, що розділяє народи, і так дає на американьскій земли вирастати новому племени, що о цїлу часть землї ріжнить ся від своїх европейских предків.

З радістним серцем пустив ся я на другий день в дорогу вздовж Годсона до моєї першої цїли, до водоспадів Найеґре (або Ніяґари, як звичайно говорять в Европі). Був то правдиво американьский лїтний день: цїле небо в своїй безконечности було чудно чисте і ясне а то якесь електричне напруженє, яке тут наповняло воздух, збільшав ще вітер з противної сторони, який викликував наш поїзд а який добував ся до середини ваґонів крізь дротяну сітку понизше вікон. Зі скоростию якихсь збиточників гнали ми через міста і села, положені в долинї ріки, на котру присьвічало сонце.

Мої товариші подорожі годили ся до сего дня і сего поїзду: лиця повні сильної волї, з розумними, бистро споглядаючими очима, енерґічно затисненими губами і з чертами збиточливого укритого гумору около кутиків уст. Їхали собі по найбільшій части розложившись байдужно-виґідно, ба навіть лїниво, а майже всї повитягали ноги на противне сидженє. На природу на дворі майже й не зважали, хоч ми їхали одною із найславнїйших сторін Америки. А я любував ся величавою шириною ріки та тими чудовими узбічами на єї другім боцї, на котрих видко ту якусь дивну утвар стовпів, задля котрих найкрасше тут місце названо Палїсадами. Але я в дусї їхав не сею долиною, лиш темними лїсами онтам на горі, що поза високими берегами тягнуть ся лаґідними вихилясами аж до мріючих ген далеко вершків високих гір.

Поза містом Альбені (Albany) завернув поїзд з долини Годсона на захід і їдучи вже поволїйше, піднимав ся горі долиною Могака (Mohawk, головної притоки Годсона) попри хороші горби, між котрими видніли ся широкі поля, засіяні кукурудзою. На долинї побіч зелїзницї показав ся канал Еріє, котрий в своїх скромних розмірах та зі своїми потяжкими, ріжнобарвно помальованими лодками годить ся зовсїм до сїльского характеру сеї долини, але не до того мов громи гуркоту нашого поїзду і его американьского вигляду.

Небавком око надивило ся досить на людий і красний краєвид та шукало нових вражінь в їдучім сьвітї ваґонів. При такій змінї розгляду можна зараз побачити, що їдемо кольоніяльним краєм: Сї зелїзницї то нїчо иншого як лиш сїть високої цивілїзациї, розкинена по мало що ще не по дикім, лиш трохи з грубшого розвиненім краю. Многі місцевости тут, як то видно по них виразно, належать більше до зелїзницї як до охрестности, в котрій лежить і котру визискують, а з котрою не вяжуть їх ще нїякі сусїдскі, щирі звязи. Длятого нема тут нїяких добре удержаних гостинцїв, котрі сполучали би ті місцевости з собою і могли бодай часами зробити якого збитка тїй за скоро їдучій зелїзници. Всї тоті місцевости зависять від ласки зелїзниць і лиш з їх ласки суть тим, чим суть, значить ся робітнями або фабриками для рільничого або промислового визиску землї, підчас коли на осїдок для народу призначені лиш великі міста. А тоті осїдки сполучені, як вже сказано, зелїзницями в одну сїть високої цивілїзациї. Тому то они й окружають подорожного всякими виґодами міского житя а передовсїм не дають єму того відчути, що він сидить нїби у вязници, хоч би мусїв їхати і цїлими днями.

Вже було змеркло ся, коли ми станули в Боффельо (Buffalo) над берегом озера Еріє. Я мусїв тут висїсти з поспішного поїзду, котрий повіз своїх гостий дальше до Чікаґо, і пересїв ся до скромнїйшого особового поїзду. Тут було електричне осьвітленє, але й електрика може бути дрантива; сидженя були плюшеві, але й плюш може бути витертий. Я попобачив, що із сьвіта палат дістав ся до сьвіта робітень. Вузкі сидженя заповнили робітники, не перестаючі нїколи спльовувати на всї боки, жінки з богато пакунками та з ще більше з дїтьми; двері раз враз то отвирали ся то замикали ся а студений вітер від озера дув крізь отверті переднї вікна через цїлі ваґони. А всеж таки було тут привітно і весело. Мужчини між собою були як би товариші а супротив жінок були всї дуже чемні і делїкатні без влїзливої і докучливої ґалянтериї. Веселї жарти і оживлена розмова без крикливої забави наповнили ваґони і так заїхали ми аж на стацию Нейеґре-Фельс.

(Дальше буде).

— **Репертуар** руского театру в Чорткові. (Саля „Сокола“. Початок о $7\frac{1}{2}$ вечером).

В четвер, дня 15 с. м. посліднє представлене „Чумаки“, народна комедия в 4 діях Карпенка Карого.

— **Зїзд укр. акад. молодїжи** розпочав в неділю о $10\frac{1}{2}$ год. рано наради в салї Яд-Харузім у Львові. В зїзді беруть участь відпоручники укр. акад. товариств і громад з Австриї і з Росиї. Именно з Росиї прибули делеґати укр. академиків з Київа, Харкова, Одеси, Москви, Петербурга, Томска і Дорпата, разом 13, а між ними дві студентки. На отвореню крім поверх чотирох соток академиків явили ся запрошені професори універзитету Колесса, Студиньский і Днїстряньский, пос. Трильовский і инші. Зїзд отворив акад. Роман Домбчевский, згадуючи про подібний зїзд з перед 10 лїт і зазначуючи потреби нинїшного зїзду. Потім вибрано президию, до якої війшли пп. Микола Залїзняк з Київа, др. Ст. Баран і Олена Охримович зі Львова, Евг. Маєр з Черновець і Мик. Чайківский з Відня. Почaтними членами президиї вибрано проф. Грушевского, Днїстряньского і Колессу зі Львова, Смаль-Стоцкого з Черновець і Пулюя та Горбачевского з Праги. Потім слідували привітні промови. Перший промовляв проф. Колесса, по тім др. Трильовский від „Січий“, делеґат з Київа, дальше др. Озаркевич з Городка іменем „Тов-а правників“, др. Раковский від „Львівскої Руси“, п-і Малицка від „Жіночої громади“, п. Чайківский від віденьскої „Січи“, вкінци відпоручник з Черновець і радн. Шехович іменем „Руської Бесїди“.

Відтак наступило відчитуване телеґрам, між иншими від проф. Грушевского, проф. Пулюя і від укр. тов-а в Дорпатї. Ранїшні збори скінчили ся о год. $\frac{1}{2}1$ по полудни, а о год. $7\frac{1}{2}$ вечером виповнила ся знова саля „Яд Харузім“ участниками зїзду, які урядили комерс. Численні тоасти і промови переплітали продукциї орхестри тов-а „Основа“ і хору „Бандуриста“. Комерс тревав до пізної ночи, а другого дня в понедїлок від 9 ої год. рано відбувають ся довірочні наради делеґатів при участи поверх 100 осіб в сали „Сокола“ при ул. Рускій. Наради скінчать ся нині. Проґраму нарад становлять реферати і дискусия та ухвалене резолюций на отсї теми: 1. Орґанізация укр. молодїжи. 2. Справа укр. університету у Львові. 3. Засади суспільної дїяльности укр. студентів. 4. Укр. студенти в суспільнім житю. 5. Проблеми укр. культури а студенти. 6. Нинїшна школа. 7. Жіночі школи в Галичинї. 8. Народне і середне шкільництво на Буковинї. 9. Реліґія і школа. 10. Видавництво для молодїжи. 11. Студенти а кооперация. 12. Значіне народного язика в житю народів.

— **Фестин львівского „Сокола“**, який відбув ся в понедїлок у „Ґрунда“ попереджений дощем, удав ся гарно і зібрав значне число гостий як зі Львова так і з Винник. Загостили також на ту забаву закордонні Українцї, що прибули на зїзд академічної молодїжи та майже всї участники зїзду. Забава при музиці протягнула ся поза 10 ту годину в ночи. Велику цікавість викликали перегони наколесників, до яких зголосило ся пятьох. До перегонів стануло лише чотирох наколесників. Дорогу 2.500 метрів по пісках і горбах переїхано в 12 мінутах. Перший прибув до мети п. Клим. Ґутковский, а зараз за ним п. Микола Венґжин. Перший з побідників дістав медалю срібну позолочену, а другий срібну.

— **Ходячий бацилъ.** Куховарка Мария Мальон, родом з Ірляндиї, прибула перед пяти лїтами до Нового Йорку і по трех лїтах побуту там дістала ся на постійно до шпиталю, мимо того, що зовсім здорова. На ній замічено дивне і небувале явище. Хоч сама здорова, то повно в ній бацилів тифу. У всїх родинах, де она служила, появила ся хороба тифу, так що піддано єї лїкарским оглядинам і на превелике здивоване найдено у неї бацилї тифу. Бацилїв не можна було вигубити ніяким чином, по винищеню одних являли ся нові. Бацилї тифу їй нічо не шкодили а навіть від них она згрубіла. Оден з визначних лїкарів написав навіть розвідку на сю тему і подав, що від тої кухарки заразило ся в коротким часї 27 осіб, в яких она служила. Якби так Мальон була вступила на службу до якої молочарнї, то була би спричинила більше людских жертв, які то може зробити війна. З тих причин сей лїкар не бачить иншого виходу, як держати Мальон у відокремленім шпитали. Однак Мальон запротестувала через адвоката против замкнення єї в шпитали. В суді заявила она, що не від неї, але від лихої води подіставали люди тиф. Прокуратор спротивив ся єї випущеню, до чого прихилив ся трибунал і так Мальон буде дальше інтернована аж до смерти.

Телеґрами.

Відень 14 липня. На конференциї Союза славяньского піднощено терпкі закиди з тої причини, що обструкцийні сторонництва поставили свої наглі внесеня не порозумівши ся з иншими сторонництвами Союза, а також жалувано ся на то, що обструкция жадала головно, аби нові теки в кабінетї обняли члени словіньского клюбу.

Берлин 14 липня. Вчера по верифікациї виборів і кількох менших предложень замкнено парлямент.

Льондон 14 липня. В палатї льордів поставив льорд Робертс внесене о заведене загальної служби войскової. Секретар державний спротивив ся тому внесеню. Дискусию над тим відложено.

Константинополь 14 липня. Вчера вручено Портї ноту держав в справі Крети. До ноти долучена відозва до Кретийців, аби поводили ся спокійно по відкликаню войск, яке послїдує дня 26 с. м.

Петербург 14 липня. Вчера вернув цар з полтавских торжеств до Петергофу.

Париж 14 липня. З Мукдену доносять, що Японія зібрала на росийскій граници значні войскові сили. Уважають то демонстрацию против вмішуваня Росиї в справи перскі.

Цїна збіжа у Львові.

дня 11 липня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	13·75	до	14·25
Жито	9·60	до	9·85
Овес	9·85	до	10·15
Ячмінь пашний	8·40	до	9·—
Ячмінь броварний	—·—	до	—·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льняника	—·—	до	—·—
Горох до вареня	10·—	до	11·25
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	7·50	до	8·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	75·—	до	85·—
Конюшина біла	40·—	до	60·—
Конюшина шведска	75·—	до	85·—
Тимотка	34·—	до	38·—

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, 8^{40}, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2^{15}, 5·40, 10^{30}.
З Черновець: 12^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, 2^{05}, 5·58, 6^{40}, 9^{30}.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.
З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, 10^{12}.
З Вовкова: 8·07*), 1·19, 3·26*), 9^{39}.
*) З Винник.

На дворець „Львів Личаків“:

З Вовкова: 7·27*), 1·01, 3·07*), 8^{21}.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, 8^{20}.
„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, 9^{35}.
„ $^{1}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10^{10}.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.
З Виник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12^{45}, 3^{50}, 8^{25}, 8·40, 2^{45}, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: 2^{50}, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.
До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в неділю).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.
До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, 8^{29}, 11^{32}.
До Вовкова: 5^{44}*), 7·13, 1·30*), 2·52.
*) лиш до Винник.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).